

sidste halve Aarhundrede saaledes bleven opfyldt af Forjættelser og Bebudelser, at ikke en sølle Skrædder kan rejse sig op i en Forsamling og sige et Par lidt ualmindelige Taabeligheder, uden at Tilhørerne øjeblikkelig bliver indadvendte og ved sig selv tænker: Ja, Gud veed, om ikke dette er det forløsende Ord, vi har ventet paa!“

Ragnhild begyndte at blive urolig. Hun saae Betty sidde som paa Gløder og dreje Hænderne om hinanden i Skødet. Hurtig rejste hun sig og tog Afsked.

Pateren fulgte.

IV

Om Eftermiddagen sad Emanuel og Betty ved Siden af hinanden i Hestehaars-Sofaen inde i hans Stue. De sidste Uger havde ældet ham, saa han næsten var ukendelig. Hans høje Skikkelse var bleven endnu mere smal, Kinderne hule, Øjnene indsunkne. Det store Haar og Skæg hang ham uredt ned over Skuldre og Bryst.

Han havde i de sidste fireogtyve Timer intet spist, hvorfor han ogsaa for lidt siden var faldet i en let Afmagt, da han sammen med Søsteren kom ind fra Haven.

„Hvordan gaar det? . . . Har du det bedre?“ spurgte hun og strøg ham varligt ned over Armen.

„Tak. Det er ovre nu. Jeg har det godt.“

„Jeg vil saa nødig plage dig, Emanuel, . . . men maa jeg ikke lave dig et eller andet styrkende?“

Der gled et svagt Smil over hans Læber.

„Hvortil skulde det vel hjælpe, Betty? . . . Guds Aand vil opretholde mig og gøre mig stærk.“

I dette Øjeblik kom Tjenestepigen tilsyne hende i Døren.

„Frue!“

Betty rejste sig hastig.

„Hvad er der? . . . Tal sagte . . . Forstyr ikke!“